

våra vänorter

Annie besegrade rysskräcken

– idag är hon en rekordresenär till Kandalaksha

1986 blev Piteå och Kandalaksha vänorter. Annie Persson, som varit både kommunalråd och kommunfullmäktiges ordförande i Piteå, har besökt Kandalaksha sjuttioen gånger.

Du läste rätt. Sjuttioen gånger. Och då ska ni veta att vid första resan blev hon kall bara av tanken att behöva skaka hand med en ryss.

– Jag hade rysskräck från barnsben, säger hon och skakar på huvudet.

I dag blir hon varm i hjärtat över utvecklingen i Kandalaksha.

Hon minns första mötet som stelt och stramt. Män på rad som strikt följde en i förväg uppjord talarlista.

– Någon demokrati var det inte tal om. Kvinnor skulle helst inte

Loppmarknaden i badhusparken gav många sköna slantar att använda vid samarbetet med vänorten Kandalaksha.

uttala sig och absolut inte offentligt. Men så det struntade Annie Persson i. Helt spontant knackade hon tolken på axeln och begärde ordet.

– Ja, det var på tok för högravande. Jag tyckte istället att vi skulle försöka hålla oss på en mänsklig nivå och se på vårt vänortssamarbete som en förlovning. Därmed var isen bruten.

Första besöket i Kandalaksha var också en upplevelse. Klockan fyra på morgonen var det grått och kallt, men trots det mottogs gruppen från

Piteå av dansande barn och levande orkester, mitt i natten.

– Det kändes som att vi åkte i gräddfil. God mat, vänligt bemötande, inga sjuka, inga gamla, inga handikappade barn och ständigt väl bevakade...

Några besök senare frågade Annie efter de här människorna.

– Jag visste ju att de fanns, och överenskommelsen var ju att vi skulle hålla oss på människors nivå och rikta in oss mot social verksamhet och utbildning.

Och barnhemmen var ingen

Kommunalrådet Peter Roslund inviger vänortsparken som skapats i anslutning till stadshuset. Talet översätts av tolken .....

trevlig syn, minns Annie. Tomma blickar, barn som bara förvarades och fick det allra, allra nödvändigaste för att överleva, inget mer.

Genom en mängd Sida-projekt, kommunala medel och frivillig arbetskraft fungerar nu den sociala biten bra i Kandalaksha, tycker Annie.

– Kvinnor får sitta på skolbänken, ja till och med vara direktörer. Och även om barnhemsbarnen blivit fler får de en helt annan stimulans och utveckling. Ja, det har hänt massor för den vanliga människan, säger Annie.

Beskriv skillnaden att komma till Kandalaksha nu jämfört med för tjugo år sedan

– I dag möts man inte av tiggande människor och smutsiga barn. Alla får mat, det finns flera mataffärer och bensinstationer, förklarar hon.

Nu väntar en vidareutveckling av vänortssamarbetet mellan Piteå och Kandalaksha.

– Då den sociala biten fungerar vill man gå vidare och rikta in sig mot näringsliv och turism.

Och med tanke på den utvecklingen tycker Annie att det känns skönt att Piteå kommun har en ny vänortssamordnare, Gerd Sävenstedt. För själv tänker hon fortsätta sitt arbete i föreningen Kandalakshas Vänner och med insatser för barnen i Kandalaksha.

SUSANNE JACOBSSON (text)
BO STAFFAN JOHANSSON (bilder)